

ZONDAG 33

De waarachtige bekering van de mens

Psalm 66:8 en 9
Lezen: Jeremia 31 : 1 - 20
Psalm 106:1, 2, 3 en 4
Psalm 105:24
Psalm 119:83

Geliefden, hoort thans het Woord van God uit Zondag 33 van onze Heidelbergse Catechismus.

Vraag 88: In hoeveel stukken bestaat de waarachtige bekering des mensen?

Antwoord: In twee stukken: In de afsterving des ouden, en in de opstanding des nieuwen mensen.

Vraag 89: Wat is de afsterving des ouden mensen?

Antwoord: Het is een hartelijk leedwezen, dat wij God door onze zonden vertoornd hebben, en die hoe langer hoe meer haten en vlieden.

Vraag 90: Wat is de opstanding des nieuwen mensen?

Antwoord: Het is een hartelijke vreugde in God door Christus, en lust en liefde om naar den wil Gods in alle goede werken te leven.

Vraag 91: Maar wat zijn goede werken?

Antwoord: Alleen die uit waar geloof, naar de Wet Gods, alleen Hem ter ere geschieden, en niet die op ons goeddunken of op menseninzettingen gegrond zijn.

Het gaat dus in deze 33-ste Zondag over de waarachtige bekering van de mens. Twee gedachten willen we toelichten:

1. Wat is het wezen van deze bekering
2. Hoe openbaart zich die bekering

Vindt u het niet een beetje vreemd, dat er over bekering gesproken wordt in Zondag 33? Had u eigenlijk niet verwacht, dat daar in Zondag 1 over gesproken zou worden? Sommige mensen menen, dat je eerst Zondag 1 beleeft en dan Zondag 2 en dan Zondag 3 enz. Zij moeten het hiermee toch wel een beetje moeilijk hebben: dat er pas in Zondag 33 gesproken wordt,

over de bekering des mensen. Nadat we het dus gehad hebben over de kennis der ellende, over de verlossing, over de sacramenten, over de verzekering van het geloof, dat pas daarna de onderwijzer gaat spreken over "de waarachtige bekering des mensen". In het stuk der dankbaarheid notabene.

Het is niet zo vreemd als het lijkt, als u bedenkt, dat de onderwijzer hier niet zo zeer wil spreken over de wedergeboorte, maar over de bekering! De bekering als een werk van de mens. Door de Heilige Geest, dat zeg ik er haastig bij! Niet op de wijze van het Leger des Heils of welke andere opwekkingssamenkomsten en groepen nog meer op bekering moge aandringen. Dat zult u straks wel zien. Het is een bekering door de Heilige Geest, die in het hart werkt van een dode zondaar, maar dan toch als een werk door de mens verricht. God wederbaart een zondaar. Dat is een werk wat God doet zonder ons. En de wedergeborene bekeert zich tot God door Zijn Geest. Elke dag een klein beetje. Net zolang totdat we straks met onze laatste snik bekeerd zijn. In dat licht moet u het zien.

Hier zijn we altijd nog maar toe aan het "ons bekeren". En de allerheiligste is nog maar een heel klein beetje bekeerd. Daar spreekt de onderwijzer van. Dan hoort dat stuk der bekering, dat begrijpt u, tot onze heiligmaking, tot onze vernieuwing. Daarvóór is breedvoerig gesproken over onze ellende en onze verlossing. Wie waren we, wie zijn we door de zonden geworden? Hoe heeft God ons gevonden? Wat heeft God toen aan ons gedaan? Hoe zijn we toen geworden? En nu in het stuk der dankbaarheid zegt de onderwijzer: Nu zegt God tot Zijn kinderen: Mijn kind, wat is daar nu de vrucht van in uw leven? Als Ik dit nu allemaal gedaan heb wat hiervoor beschreven staat in die 32 Zondagen, wat is daar dan uw antwoord op? Het antwoord van uw leven? Want hiertoe heb Ik u verlost, dat gij Mij vruchten dragen zoudt. Laat ons daar goed aan denken. Opdat we vanavond eens uit het kringetje van onszelf werden uitgebroken en we eindelijk eens gingen zien wat het doel van ons leven is en waartoe God ons Zijn Evangelie verkondigd en Zijn sacramenten geschonken heeft en waartoe Hij ons Zijn Heilige Geest heeft gegeven en ons tot nieuwe mensen gemaakt heeft.

Hij heeft het toch niet gedaan, opdat we als geestelijke renteniers vergenoegd zouden neerzitten en als Jona uit de verte Nineve zien vergaan. Dat goddeloze Nineve, de wereld waarin we leven. Nee, de Heere heeft ons een nieuw leven gegeven, opdat in ons Zijn genade aan de wereld bekend gemaakt zou worden en de mensen aan ons zouden zien, wie God is. Wij, die een nieuw leven van God gekregen hebben, wij zijn geschreven brieven, door Christus, die gelezen moeten kunnen worden door alle mensen. Daarom zijn we in de wereld. En naar mate we weer gaan beseffen, dat we een ambt hebben, ambtsdragers zijn, wij allen, mannen, vrouwen, jongens en meisjes, naar die mate zal het ambt ons zwaarder wegen dan onze eer. Ik durf te zeggen, dan ons heil. Als u het maar niet losmaakt van elkaar. God zoekt in Zijn eer onze zaligheid en dat is ook waar, in onze zaligheid, Zijn eer. Maar nu moet dat ook ons behagen zijn, dat we in de ontferming, waarmee God Zich over ons ontfermd heeft, weer

begeren te leven tot Zijn eer. Dan heeft God Zijn doel en dan zijn wij zalig. Want daartoe hebben we toch alleen maar het leven ontvangen, om in Zijn dienst te zijn. Weer te beantwoorden aan de bestemming, waartoe God ons gesteld heeft. Dan behoort deze Zondag dus duidelijk thuis in het stuk der dankbaarheid. Dan begint de onderwijzer te vragen; wat is nu het wezen van die bekering, uit hoeveel stukken bestaat die waarachtige bekering? Ik geef toe, u kunt met dat woord “stukken,” stukken maken. Dat is natuurlijk de bedoeling van onze onderwijzer niet. U zou ook kunnen zeggen: de bekering is één geheel en daar zitten twee kanten aan. Als u dit maar voorop stelt, dat als u van twee stukken hoort, u daar geen afstand tussen maakt, een afstand in tijdsorde, zo in de zin van: eerst twee of drie of vijf jaar het eerste stuk en dan misschien nog een kort poosje, aan het eind van uw leven het laatste stuk. Want dan heeft u mis getast. Dat is beslist de bedoeling van de onderwijzer niet. Hij wil ons hier de bekering laten zien, de inhoud, het wezen van de bekering. Dan zegt hij, die bekering, heeft twee kanten, bestaat uit twee stukken. Die twee stukken noemt hij de afsterving van de oude en de opstanding van de nieuwe mens.

Het gaat hier dus over de bekering van de mensen. De mensen, vroom en goddeloos. De oudste zoon uit Lukas 15 net zo goed als de jongste zoon. 'k Wil er niet over twisten, wie meer nodig had om bekeerd te worden, om zich te bekeren. Ik denk en het is wel gebleken, dat de oudste zoon er nog meer moeite mee had, dan die doorbrenger, de jongste zoon. Beiden waren ze onbekeerd, beiden waren ze verloren. De één aan de rechterkant en de ander aan de linker kant, maar beiden in de sloot terecht gekomen. Beiden verdrongen, beiden verloren voor God. Laten we daar goed rekening mee houden. Men ziet dat woord bekering vaak als noodzakelijk voor de buitenkerkelijken, de ongelovigen zoals men ook bijvoorbeeld in de roomse kerk spreekt over de bekering. Daar is de bekering niet een zaak van je hart, maar daar is de bekering een komen uit het heidendom tot de kerk. Of uit een andere kerk, een protestantse kerk bijvoorbeeld tot de roomse kerk. Daar zegt men dan: hij heeft zich bekeerd, want hij is rooms geworden, hij heeft zich laten dopen, hij is tot de kerk gekomen.

Verder wordt niet gevraagd: heeft u een hartelijke droefheid, heeft u een hartelijke blijdschap, wat is het werk des Geestes in u? Er wordt alleen maar gezegd: u was zó en u bent nu hier gekomen en u neemt deel aan de sacramenten, u laat zich onderwijzen, u laat zich inlijven in deze kerk en nu bent u bekeerd. Daar zijn ook mensen buiten ons die zeggen: ja, bekeren, natuurlijk, dat moeten mensen doen die in de goddeloosheid leven, die in de zonden leven. Maar wij zijn kinderen van God, die het teken van het verbond dragen: die in het verbond zijn opgenomen, en van ons mag je niet eisen, dat we ons bekeren zullen of dat we bekeerd moeten worden. Wij veronderstellen, dat dat in ons leven plaats gevonden heeft. En 't is waar, we moeten elke dag nog zonden afkappen en trachten in de wegen des Heeren te wandelen, maar de zaak als zodanig is toch wel rond. We kunnen er van op

aan dat wij dan toch in ieder geval niet vallen onder die eis van bekering.

Hier staat, dat van de waarachtige bekering des mensen, geen mens uitgezonderd is. U weet, dat was ook de fout in de gedachtengang van Nicodemus, dat hij meende, toen hij tot Christus kwam, van Hem zou horen wat hij nog meer doen moest om het koninkrijk der hemelen te mogen binnengaan. Toen heeft Jezus hem gewoon op een ander spoor gezet. Toen heeft Jezus gezegd: Nicodemus, je bent op een verkeerde weg. En Hij heeft hem op een andere weg gezet. Welnu, dat is nodig zeg ik, voor de dronkaards, voor de dieven, voor de hoeren en dat is nodig voor de beste brave jongens en meisjes, waar nooit iemand één zonde van heeft ontdekt. Dat is nodig voor de allerserieuste mensen, dat is nodig voor die mensen die zo van harte instemmen met alles wat in de Bijbel staat en die zo goed weten, hoe God een mens bekeert. Ook die mensen moeten bekeerd worden.

Moet ik het anders zeggen? Ook die mensen moeten zich tot God bekeren. Want ach, je staat er wel eens versted van dat mensen, die zo vlot zijn met de belijdenis, dat ze midden in de dood liggen, dat ze geen goed kunnen doen, aan de andere kant toch zo ontzaglijk goed weten, hoe er gepreekt moet worden en wie het bij het rechte eind heeft en wie er wel naast zal zitten, bij wie het echt is en bij wie het wel niet echt zal zijn. Ik vraag me altijd af: staat in de Bijbel van die mensen niet, dat de natuurlijke mens niet begrijpt, de dingen die des Geestes Gods zijn? Of geldt die tekst dan juist niet voor hen, die met een bepaalde trots durven zeggen, dat ze nog maar gewone onbekeerde mensen zijn.

Nee, ook die mensen die doorkneet zijn in de bijbelse waarheid, die de waarheid van a tot z kunnen noemen, ook die mensen moeten zich tot God bekeren. Ook die mensen moeten met alles wat ze menen te weten van zichzelf, van anderen en van God, overboord. Hun leven verliezen, opdat het in hun leven ook eens een keer waar wordt, dat ze gaan bidden: O God, help me, want ik ben verloren. Want met de wetenschap dat God ons bekeren moet kunnen we oud worden en genoeglijk leven, tachtig, negentig jaar lang, maar dan toch voor eeuwig verloren gaan. Denk er om, dat we kunnen dwepen met de noodzakelijkheid van de ervaring van deze dingen en daarmee zelf buiten schot blijven. Meestal is het zo, dat zulke mensen altijd spreken over "het bekeerd moeten worden" en nooit over "het zich moeten bekeren". Maar als u met aandacht de Bijbel leest, dan zult u bemerken dat, waar dat woord bekering valt, het meestal geschreven staat in verband met de wederkeer van het volk van God.

Bij uitzondering wordt gesproken over de bekering van de heidenen die buiten zijn. Veel meer wordt gesproken over de bekering van het volk van God, Israël, de kinderen des Heeren, het afgekeerde Israël, de trouweloze kinderen, waar de Heere elke keer weer opnieuw van zegt: Israël, bekeer u toch tot Mij. Dus dit Woord staat er niet alleen voor degenen die nog in hun ongelof zijn, maar dit staat er in het bijzonder voor degenen, die van God geloof geschonken gekregen hebben. Dit Woord staat er ook inzonderheid

voor degenen, die tot God bekeerd zijn. Die vinden ook hierin een machtige prikkel om zonder ophouden de strijd tegen de doodsvijanden te blijven voortzetten, totdat de eerste dingen zullen zijn voorbij gegaan en we de kroon der overwinning uit de hand van de rechtvaardige Rechter zullen hebben ontvangen en aan het eind van onze strijd de lauweren door Christus ons toegedeeld, aan Zijn voeten zullen neerleggen, gevende Hem de eer.

Die waarachtige bekering, staat er, bestaat uit twee stukken; uit de afsterving van de oude en de opstanding van de nieuwe mens. Bestaat dus uit sterven en tegelijk leven. Bestaat uit droefheid en tegelijk blijdschap. Die duurt het hele leven en die gaat over alles wat we zijn en wat we doen. Die waarachtige bekering, het wezen daarvan, is niet zozeer een geweldige schrik, een hevige ontroering, een buitengewoon angstgevoel, of een gevoel van ons hart zondermeer. Dit alles samen vindt u óók in de waarachtige bekering. Maar boven dat alles, is de waarachtige bekering een sterven en een leven. Als ik het zo mag zeggen, een onbekeerde die zich tot God niet bekeert, is een mens uit één stuk. Al is hij in duizend verschillende richtingen en hartstochten, in allerlei drijvingen van zijn wil verdeeld, het is toch een mens uit een stuk. Ten diepste houdt hij niet van God. Ten diepste kent hij God niet en ten diepste heeft hij niets voor God over. Heel z'n godsdienst is in feite dienst aan zichzelf. Al z'n kronkelwegen, waarin hij zichzelf dan toch probeert te bekeren, zijn niets anders dan camouflage om onder de tuchtiging, om onder de straf, onder de oordelen en onder de toorn van God weg te komen.

Hier gaat het over de "waarachtige" bekering. Dat woordje zullen ze er wel bij gezet hebben omdat in de praktijk blijkt dat er zoveel bekeringen zijn, waar later van blijkt, dat ze niet waarachtig geweest zijn. Bekeringen in de nood van ons leven, bijvoorbeeld wanneer ziekte of dood dreigt, wanneer we voor zware posten gesteld worden, wanneer we in buitengewone ellendige omstandigheden gekomen zijn. Ach, dan kunnen we onder de druk van de omstandigheden zo ontzettend veel doen, zo ontzettend veel laten. We kunnen dan de Heere zoveel beloven en we kunnen ons leven zo radicaal veranderen, maar het gaat dan ten diepste altijd om het ontlopen, het ontgaan van de gerechtigheid van God.

Terwijl in de waarachtige bekering de smart over de zonden een plaats heeft. De zonden bedreven juist tegen de heiligheid Gods. Dat is een duidelijk onderscheid met die bekering, die niet waarachtig is, waar die dan ook uit voortspruit. Daar wordt de band aan God gemist, die bestaat in de waarachtige liefde tot God.

In de waarachtige bekering is een sterven van de oude, maar daar is ook een opstanding van de nieuwe mens. Het is net als bij de armen van een weegschaal, ze kunnen nooit samen omhoog gaan. Als de ene arm naar beneden gaat, gaat de andere arm naar omhoog. Zo is het hier ook: als de één sterft, dan leeft de ander. Als het ene deel afgebroken wordt, dan staat het andere deel op. Of moet ik zeggen: als het ene deel omhoog gaat, dat gaat het andere deel naar beneden? Ik durf niet te zeggen: "Omdat de praktijk het zal

loochenstraffen: over éérs dit en dan dat. “

Als bijvoorbeeld Johannes zegt: Hij moet wassen en ik minder worden, dan staat daar duidelijk: naar mate Hij wast, naar mate die enen arm omhoog gaat, gaat die andere arm naar beneden. Daar staan ook teksten, die duidelijk de andere kant heenwijzen. David zegt bijvoorbeeld: Door Uw verootmoedigen hebt Gij mij groot gemaakt. Heere hoe dieper U mij met de neus op de feiten drukte van m'n verlorenheid en van m'n hulpeloosheid en van m'n ellendigheid, hoe meer ik aan de andere kant bij U mijn troost zocht, bij Uw genade, en mijn sterkte bij de God des levens. U doet heel dom, als u mensen veroordeelt, die òf over de eene òf over de andere zijde spreken en die u dwingen wilt in een bepaald patroon, waarin u meent dat God werken moet. Nee, in het werk van de Heilige Geest is ook te dien opzichte verscheidenheid.

Ik weet nog, dat ik vroeger bij de oude vromen in huis was en dat die mensen soms in hun eenvoud zeiden, en dat was toch een stukje praktijk: wat de één van voren leert, dat leert de ander soms van achter. En ik weet, dat kan een holle phrase worden, maar daar ligt toch een stukje levenspraktijk in. Ik kan voorbeelden uit de Bijbel aanhalen, waarin mensen die door God opgezocht zijn, terstond verheugd waren over de grote genade die God aan hen bewezen had. Ik behoef alleen Levi maar te noemen, tot wie de Heere zei: Volg Mij. En hij richtte onmiddellijk een grote maaltijd met de Heere aan. Hij was van stonde aan verblijd. Ik denk aan de stokbewaarder, die van stonde aan verblijd was, dat hij met zijn hele huis aan God gehoorzaam geworden was. In één ogenblik was zijn droefheid in blijdschap veranderd en de schaal sloeg door naar de blijdschap en hij hield een maaltijd en waste de striemen van de apostelen en ze waren samen verblijd in de Heere. 't Gebeurde allemaal maar in één uurtje. Om negen uur zat die man nog in de dood, bij wijze van spreken en om elf uur stond de feestdis aangericht en zongen ze de hoogste lofzangen. U wilt toch niet zeggen dat het niet echt was? U moet ook niet zeggen: ja, dat was een bijzonder geval. Elke bekering is een bijzonder geval. Er is nooit een normale bekering. Gods bekering is altijd een wonderwerk, daar sta je altijd verwonderd van. Voor jezelf en ook voor een ander. Als je het zelf ervaart, dan zeg je: O, God dat heb ik nooit kunnen denken. Het is een wonder in ons ogen, we zien het, maar we kunnen het niet doorgronden. 't Zijn allemaal extraordinaire, buitengewone wonderen die God doet. Of het nu een Lydia is, die God het hart opent onder het woord van Paulus, of het nu een stokbewaarder is, of het nu een moorman is, of de moordenaar aan het kruis, het zijn allemaal wonderen van Gods genade. Maar deze twee zijden zijn altijd aanwezig.

Wie alleen maar spreken kan over afsterven van de oude mens, over zonde en over schuld, over doodstaat en over verdoemenis, wie alleen maar bedroefd kan zijn, die is niet bekeerd en die bekeert zich ook niet tot God. Omgekeerd is het ook waar. Mensen die alleen maar hosanna zingen, die zeggen o, dat heb ik allang achter de rug, dat stuk van ellende, dat ben ik allang voorbij,

nee, we moeten nu loven en prijzen, want we zijn kinderen van onze Heer, die weten er ook niets van, die hebben er ook niets van ervaren. Die weten niet, dat deze bekering pas eindigt straks, wanneer we aan Jezus voeten neerzakken, wanneer we de kroon uit de hand van de rechtvaardige Rechter ontvangen. Nu, dat is het wezen van de bekering.

Nu gaat de onderwijzer verder: Wat is nu die afsterving van die oude mens, waar hij in vraag 88 over spreekt? Dan zegt hij: dat is een hartelijk leedwezen, dat we God door onze zonden vertoornd hebben. Let hier op dat woord hartelijk. Want daar is ook veel schijn bekering, bijvoorbeeld als we tijdelijk, onder de druk van zware omstandigheden verkeren. Een schijn van echtheid, maar het komt niet in de diepte, in het binnenste van het hart. Eerst belicht de onderwijzer de negatieve kant en zegt dan: het is een hartelijk leedwezen. Dat woord leedwezen, is prachtig gekozen, ik zou geen beter woord kunnen uitdenken. 't Is niet zozeer schrik, angst, vreze, ontsteltenis, maar het is leedwezen, zoals een kind leed draagt, dat z'n moeder verloren heeft. Zeker, op de dag van het sterven, kan dat kind uitzinnig zijn van droefenis. Maar in het vervolg, na wat jaren, dan is die smart gematigd. Dan heeft dat kind niet meer van die verschrikkelijke huilbuien, zoals in het begin, maar elke dag wordt dat kind ermee geconfronteerd als hij ziet hoe andere kinderen naar moeder gaan, dan draagt zo'n kind verborgen leed.

Jarenlang, misschien het hele leven. Zoals een vrouw, die haar man beweent en elke dag weer opnieuw de sterkte, de kracht, de leiding van haar man mist. En ook omgekeerd: een man die z'n vrouw kwijt is, en elke dag opnieuw dat schrijnende pijnlijke gemis voelt. Je kan er niet elke dag over praten. De mensen zouden zeggen: daar komt hij weer. Ja, dat weet ik nu allemaal wel. En daarom spreken ze er vaak ook niet meer over. Maar dat wil niet zeggen, dat ze het leed niet meer gevoelen. Het is een beleving, een ervaring van het diepe gemis, dat niemand begrijpen kan dan alleen dat kind dat ook z'n vader of z'n moeder kwijt is, dan alleen die vrouw of man, die datzelfde leed meemaken.

Dat beeld, tekent de onderwijzer. Hij zegt, het is een leed dragen. Zo komt er ook door het werk van de Heilige Geest een leed, een hartelijk leed. Ach, nee, niet zo dat we elke dag veel tranen schreien. Die dagen kunnen er natuurlijk wel zijn. Niet zo, dat we er elke dag met de mensen over kunnen spreken, die tijden kunnen er ook zijn. Maar veel meer dat het een gedurige ervaring van m'n hart is. O God, ik ben zo bedroefd, daar is zo'n gemis, daar is zo'n leed in m'n leven. En waarover gaat dan dat leed? Daar moeten we ook goed op letten. Dat leed gaat daarover, dat we God door onze zonden vertoornd hebben. Dus, dat is niet het leed, dat hier alles op aarde maar mislukt. Dat is niet het leed, dat het me hier allemaal tegenloopt in de wereld. Dat is niet het leed, dat ik straks sterven moet en misschien wel voor eeuwig verloren gaan, maar dat is het leed, dat ik een zondaar ben. Dus niet het leed, dat God zo'n toornig God is, dat had ook die man met het ene talent, weet u wel, die heeft het in een zweetdoek in de aarde verborgen. Hij zei, Heer ik wist: U bent een

harde Heer, ik ben doodsbang voor U en daarom, hier hebt U Uw deel, dan ben ik van U af.

Nee, zo niet. Zo zijn er mensen, die zich in duizend bochten wringen, die een uitwendig vroom leven leiden, omdat ze bang zijn voor God. Altijd beklemmt de angst hun ziel. Altijd is er in hun hart die neergedrukte stemming; denk erom je zal in de hand des Heeren vallen. En ze weten een ander ook niet anders te zeggen: dan dat ze eenmaal voor het gericht van God zullen staan en dat ze eenmaal het oordeel zullen dragen en dat God de zonden niet door de vingers zal zien. En dat zijn op zichzelf bijbelse waarheden. Wee, de mens die daar ook maar iets van zou willen afdoen. Maar het is niet de gehele waarheid. Het kan zelfs eenzijdig gezien tot een leugen gemaakt worden. Als we van God een onbijbels beeld hebben in ons hart en dat ook op de harten van anderen willen afdrukken. Nee, de echte afsterving van de oude mens, bestaat in een leedwezen. Een gestadige smart, dat we God door onze zonden vertoornd hebben. Dus dat leed gaat niet over de toorn, maar dat leed gaat over de zonden en dat God nu toornig is omdat wij tegen Hem gezondigd hebben, terwijl God vriendelijk was. Dat zien we in de waarachtige bekering, daar zien we dat God vriendelijk was. Daar zien we net als bij de verloren zoon; ik had het goed thuis. Aan m'n vader ligt het niet, ik had het goed, vroeger op de boerderij. Hij heeft me nooit kwaad gedaan, Hij verzorgde me. Ik kreeg alles wat m'n hart begeerde. Hij had me lief, maar ik, ik heb z'n toorn opgewekt, want ik was het zat, ik was het moe, ik wilde op eigen benen staan, ik wilde me niet langer aan de inzetten van die ouwe onderwerpen. Ik wilde de wereld in, zo zegt hij. En nu heb ik z'n toorn opgewekt door mijn zonden. Dat is de kern van de zaak. Daar moet u op letten. Want zo kunt u weten of het echt is. Want gij die waarachtig begeert u tot God te bekeren, ge hebt er behoefte aan, om te weten of uw werk wel waarheid is. Nu hieraan kunt u het weten. Dan gaat het hierom dus dat ge door uw zonden Gods toorn hebt opgewekt, bij Wie milde handen en bij Wie vriendelijke ogen zijn. Want het is niet eender tegen wie we zondigen. Het kan, dat we tegen een vijand zondigen en dan kunnen we zelfs in het zondigen tegen die vijand nog een bepaald behagen hebben, want we willen hem zoveel mogelijk afbreuk doen, maar als er een tijd in ons leven komt dat we zien dat we tegen onze lieve vader, onze lieve moeder gezondigd hebben dat we tegen onze lieve vrouw of man of kinderen gezondigd hebben, als we zien dat we gezondigd hebben tegenover die, die ons altijd hebben liefgehad, dan wordt het een echte, een heel diepe smart. Dan wordt het een gedurig leed dragen. Net zolang totdat de oorzaak van het leed is weggenomen.

Totdat de zonden waardoor we God vertoornd hebben zijn weggenomen. Dan zien we die toorn van God niet als een onaf-wendbare stok die elk ogenblik op je neer kan slaan, maar dan zien we die toorn als de spits van Gods liefde. Dan gaan we God gelijk geven. Dan gaan we heel goed begrijpen, dat God niet anders kan dan over onze zonden toornen. We zouden geen respect meer hebben voor een God die niet toornig was over onze zonden. Dat is dat

hartelijk leedwezen en dat smartgevoel, dat heeft behoefte aan verootmoediging. Tegen zo'n mens hoef je niet te zeggen: Zeg, je moet je knieën eens gaan buigen en je moet je zonden eens een keer voor God gaan belijden. Dat is juist de begeerte van z'n hart. Zo één heeft niet iemand nodig die hem op het matje roept en zegt: En nu zal je me vertellen wat er in je leven verkeerd gegaan is.

Nee, die zegt spontaan, gedreven door de Geest, gelokt door de liefde: En ik beleed, na ernstig overleg, mijn boze daân, Gij naamt die gunstig weg. Die zegt, dat hij smart heeft, leed draagt over z'n zonden en die het nog nooit uitgeschreeuwd heeft aan de voeten des Heeren, die heeft nog nooit echt gevoeld tegen Wie hij gezondigd heeft. Maar ik geef u de verzekering als ge gevoelt in uw hart tegen Wie uw zonden plaats gevonden hebben, dat u de plaats zoekt, waar u uw zonden kunt belijden, waar u uw hart uitstort voor het aangezicht van de Heere.

En, het geeft ook een haat tegen de zonden, want we gaan die zonden dan ook hoe langer hoe meer haten en vlieden. Ziet u wel; hoe langer hoe meer. 'k Heb straks gezegd, bekering is elke dag wat. Vandaar dat er, strikt genomen, geen bekeerde mensen in de wereld zijn. Elke dag, hoe langer hoe meer. Er komt nooit een tijd, dat ik zeggen kan; dat heb ik gehad, want de Heilige Geest gaat altijd door om de diepten van mijn hart te onderzoeken. En elke keer opnieuw, zie ik nieuwe gruwelen in m'n hart. Dan zie ik nieuwe staketsels op de weg naar God. Dan zijn er nieuwe onhebbelijkheden, zonden in m'n hart. Zodat ik zeg: O, God hoe kon ik dat nu toch doen, hoe kon ik nu toch in die zonde vallen? Hoe kon ik U nu toch zo bedroeven, terwijl U toch zo goed voor mij was.

Hoe langer hoe meer de zonde haten en vlieden. Die de zonde ziet als zonde tegen God, die gaat de zonden ook haten, hartelijk uit de grond van z'n hart. Niet om de gevolgen, maar om de zonden zelf. En van de zonden vlieden. Daar zijn tijden in ons leven, dat we de zonden zoeken, de zonden doen en een genoeg hebben in de zonden. Maar er zijn ook tijden in ons leven, door Gods genade, dat we de zonden haten. En dan kan het wel eens gebeuren, dat diezelfde zonde, die wij vroeger gezocht hebben, ons nu zoeken. Dat, terwijl wij van die zonde afstand nemen, die zonde steeds dichterbij ons komt. Dan, ach, dan is het toch niet het werk van een lafaard, maar dan is het het werk van een gelovige om van die zonde te vlieden. Weg te vlieden, vlieden van de zonde, dat is altijd een vlieden tot God.

Een vlieden naar die schuilplaats des Allerhoogsten. Een vlieden naar de reddende kracht van Gods genade. Dat is een dappere vlucht. Zo vlieden alleen helden. Zo vlieden alleen Gods kinderen om de zonde te ontgaan en in gerechtigheid te leven.

En de andere kant, dat is de opstanding van de nieuwe mens. Dat is een hartelijke vreugde, staat er, in God door Christus en lust en liefde om naar de wil van God in alle goede werken te leven. Ook weer dat hartelijke. Ach er is veel vreugde, heel de wereld kent plezier, maar dat heeft geen wortel, daar zit

geen bodem onder. Als je dan 's avonds je hoofd op het kussen legt, dan ben je leger, ellendiger, hulpelozer, armer dan ooit tevoren. Maar de vreugde in God, dat is een vreugde, staat er, door Christus. Dat is een vreugde in God.

O, denkt hieraan gelovigen, want u twijfelt soms aan de waarheid van het werk van God in uw hart, omdat u zo weinig vreugde kent in uw leven. U zegt wel eens tot uzelf: Wie ben ik toch, wat heb ik toch weinig blijdschap, wat kom ik toch weinig vooruit. Wat kijk ik toch altijd tegen een donkere muur, wat ben ik toch voor een ellendig mens. Wat heb ik toch weinig vreugde. Ach, tot die vreugde hoeft ge uzelf niet op te schroeven. U zou het ook niet kunnen.

Maar luister, dit is een vreugde in God. Dan zingen zij, in God verblijd, aan Hem gewijd. Om Zijn wegen, om Zijn werken. En zeg eens, bent u daar vreemd aan? Hebt u nooit een tijd dat u om God in God verblijd was? Misschien lag u wenende voor God vanwege uw zonden, maar u kon tegelijk hartelijk verheugd zijn om Zijn genade. Want dat kan samen gaan hoor. We kunnen wenen, we kunnen zielsbedroefd zijn en tegelijk in ons hart een onuitsprekelijke vreugde hebben. Zulk een vreugde dat we al het goed van de wereld om deze vreugde wel willen missen, want het is een vreugde in God om God. Het is een vreugde staat er, door Christus. Dat wil zeggen, als ik het geheim der verlossing ontdek, als de beloftenissen van Gods vergevende liefde op mijn hart gebonden worden door de Heilige Geest, als ik slagen verdiend heb en God vertroost me, als ik verdiend heb te worden buitengestoten en Hij haalt me aan Zijn tafel, als ik nog niet waard ben een plaatsje van een huurling te krijgen en Hij geeft me het deel van een kind, om Christus' wil, dan ben ik in God verblijd.

En als God me de oorzaak ervan doet zien: dat Hij mijn ongerechtigheid gelegd heeft op de schouders van Zijn lieve Zoon, dan kent mijn liefde en mijn vreugde geen grenzen meer. Dan ben ik in de hemel. Dan is m'n leven met Christus verborgen in God. Dat is die hartelijke vreugde. En daar gaat mee gepaard een lust en een liefde om naar de wil van God in alle goede werken te leven. Die boom, die goede boom, die zal ook goede vruchten voortbrengen. Niemand hoeft me te zeggen dat ik dan ook eens goed met m'n naaste moet gaan leven. En niemand behoeft me dan te zeggen dat ik die oude vete eens uit de weg moet gaan ruimen. Niemand hoeft me dan te zeggen dat daar en daar nog mensen leven, die wachten op mijn hulp. Het kan niet anders of ik ga de beeltenis van Christus dragen. Dan ga ik me bekommeren over de verlorenen. Dan ga ik net als Hij m'n vijanden zoeken, opdat ze ook de genade Gods in Christus zouden mogen bekennen. Dan kan ik niet zwijgen, dan moet ik met m'n ganse leven Gode dankbaarheid voor Zijn weldaden bewijzen.

Het is een lust, staat er en het is een hartelijke liefde. 't Is de begeerte van mijn hart, het is de vreugde van mijn ziel. Dat is een waar element van de waarachtige bekering hoor. Zoals een waar element die hartelijke droefheid is, zo is ook een waar element die hartelijke vreugde. O, denk er om, ge

moogt uw droefheid wel tonen, maar zult ge niet vergeten ook uw vreugde te tonen! Zult ge niet vergeten ook te spreken van uw hartelijke blijdschap? Want er zullen meer zondaren voor God gewonnen worden, wanneer ge spreekt van uw hartelijke vreugde, dan wanneer ge klaagt over uw slechtheid, over uw zondigheid en over uw Gode ongelijkvormigheid. Ik herinner me wat mijn moeder altijd zei: als ik bedroefd ben en als het donker is, dan vlucht ik in het verborgene naar de Heere en als ik goed van God mag spreken, dan doe ik het in het openbaar. Daarin wordt de Heere meer verheerlijkt en dat is een wezenlijk deel van de waarachtige bekering. Soms wekt het onder ons wel wat wantrouwen op. Omdat we misschien meer luisteren naar wat de mensen over de bekering zeggen, dan wat de Heidelbergse Catechismus, die gegrond is op het Woord van God, van de waarachtige bekering zegt. Want laten we eerlijk zijn, we weten met veel bekeringsgeschiedenissen uit de Bijbel geen raad meer. We weven er hele verhalen omheen, omdat ze eigenlijk niet meer passen in veler denkpatroon. Maar dat is levensgevaarlijk hoor, op deze wijze snijdt ge uzelf de weg af. En op deze wijze maakt ge het werk van de Heilige Geest in vele kinderen Gods verdacht. Deze beide zijden zijn aan het werk van God. En laat de Heere dan maar naar Zijn patroon en naar Zijn model mensen bekeren. Maar deze beide zijden zijn er in het leven van een bekeerde, van een gelovige.

Zingen we nu Psalm 105 : 24.

En nu staat er tenslotte nog, als dat leven dan goede werken voortbrengt, wat zijn dan goede werken? Waaraan kan ik dan weten of de vruchten, die ik mogelijk voortbreng, goede vruchten zijn? Dat kunt u hieruit weten, zegt de onderwijzer: de vruchten van dat nieuwe leven, zijn vruchten, die geschieden, of die groeien uit het geloof. Dus uit het geloof in God, in de gemeenschap van de Heere Jezus Christus. Dat is maar niet iets waar ik op een gegeven dag van zeg: ik zal ook eens een flinke gift in de collecte zak doen. Of ik zal die of die eens even helpen, want die zit zo in de nood. Nee, het is de natuurlijke uiting van het geestelijk leven. Dat is geen krachts-inspanning, dat is niet iets extra's in je leven doen, maar dat is leven uit Christus. Dan kun je niet anders meer. Zoals je vroeger niet anders kon dan hatelijk zijn en trots zijn en hoogmoedig zijn en met je ellebogen werken en altijd de beste en de eerste en de grootste en de voornaamste zijn.

Nu kun je niet anders dan dienen, dan die ander in zijn hulpeloosheid opzoeken, aan z'n lasten gaan tillen, proberen z'n noden te zien en mogelijk de weg te wijzen naar Hem Die in de wereld gekomen is om het verlorene te zoeken. Want het is onmogelijk als je zelf op de schouders van de Herder ligt, als je als een krachteloze gedragen wordt op de armen van Jezus genade, dat je anderen de zaligheid niet zou gunnen en hard zijn tegen de ander. Nee, dan heb je zelfs je vijanden lief. Dan heb je geen mens meer die je haat in deze wereld. De zonde haat je, maar niet de mensen. Ook niet de zondige mens,

want dan weet je, dat ook die zondaar even verloren als jij, voorwerp is van Gods ontferming. En dat, zo de Heere Zich naar u nederboog, ook Hij Zich naar die wil nederbuigen.

Dus werken, die uit het geloof voortkomen. Ergens zegt Paulus: al doe je nu nog zo veel, al ben je nog zo lief in je natuurlijk bestaan, zonder dat je door het geloof God behagen wil, en je naaste wil dienen, is je werk ijdel. Want al wat uit het geloof niet is, dat is zonde. Augustinus heeft gesproken over de deugden der heidenen als over blinkende zonden. Maar wat door het geloof geschiedt, dat is God aangenaam en dienstbaar aan de naaste.

De werken moeten ook zijn naar de wet van God. Ze moeten dus niet uit ons eigen brein ontspruiten. De Heere moet het voorgeschreven hebben in Zijn wet. Dan alleen kunnen ze God aangenaam zijn. We kunnen zelf wel vele wetjes maken, maar daar zegt de Heere van: vergeefs eren ze Mij, lerende leringen, die geboden van mensen zijn.

We hebben vaak ook zoveel geboden, waar we elkaar mee belasten en beladen, die we elkaar als een zware last opleggen, waar we elkaar verdacht mee maken. Dingen, waar de Bijbel niets vanaf weet: zo leven en zo leven, zo of zo gekleed gaan, zo of zo doen, op zondag en op maandag, waar je niets van in het Woord van God vindt. De bedoeling is niet anders, dan om in de achting te komen bij de mensen, waar alle eenvoud aan ontbreekt en alle waarachtige vreze Gods vreemd aan is. Nee, wat God wil, dat is, dat we naar Zijn wetten zullen handelen.

O, het is soms bedroevend, dat er mensen zijn die voor zichzelf een naam opeisen, en die soms spijkerhard kunnen zijn tegen onbekeerde mensen, tegen onkerkelijke mensen, tegen verdwaalde mensen, tegen werkelijke hoeren en tegen werkelijke dronkaards en dieven, die het echt gedaan hebben. Niet van die dogmatisch beredeneerde zondaren, want ja, dat zijn we allemaal en dat zeggen we nog graag ook.

Maar ik geef u de verzekering, als u luistert aan Jezus hart, als u als een verlorene op Zijn schouders ligt, dan doet u dat niet meer. Dan gaan we ons ook ontfermen over degenen, die geen raad en geen weg meer weten, die alles kwijt zijn in dit leven, omdat ze God kwijt zijn. Dan gaan we leven, niet meer naar die buitenissigheden maar naar de inhoud van de wet: God lief te hebben boven alles en van daaruit ook onze naaste te dragen voor Gods aangezicht. Dan doen we het niet meer om zelf wat eer in de schaal te leggen, opdat de mensen zouden zien, wat we zoal voor God en de mensen doen. Dan doen we het veel liever in het verborgene, opdat onze Vader Die in het verborgen ziet, naar Zijn welbehagen het in het openbaar vergelden zal. Dat zijn de mensen, waar Jezus straks van zeggen zal en daarmee eindigen we: Ik was hongerig en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik was dorstig en gij gaf Mij te drinken. Ik was in de gevangenis en ge hebt Mij bezocht, naakt en ge hebt me klederen gebracht. Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij geherbergd. Dan zullen ze stom verbaasd staan en zeggen: Ik Heere? heb ik geleefd tot Uw eer, heb ik iets gedaan wat U welbehaaglijk was, heb ik vruchten gedragen? Ze zullen

zeggen: Heere waar dan? waar hebben we U hongrig gezien en waar naakt en waar arm en waar in de gevangenis en waar als vreemdeling? Dan zal de Heere zeggen: daar en toen, toen uw hart, bewogen door Mijn genade, uw hand uit strekte naar de Mijnen, toen hebt u het aan Mij gedaan. Bunyan zegt: Als ik de hemel binnenkom, dan zullen al de hemelklokken luiden. Dan zullen we stom verbaasd staan. Nee, niet stom, we zullen eeuwig zingen van Gods goedertierenheên. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.